

JÖVŐNK ISTEN KEZÉBEN VAN...

A rossz előre veti árnyékát. Midőn azt éljük — aggódva tekintünk körül, keresve a módot, alkalmat, hogy kikerüljünk, vagy ha az nem lehetséges, hogy annak nyomasztó voltán enyhítsünk.

Ezen aggodalmak közepette vagyunk most is. A jövő határát sűrű köd borítja. Csak sajtó, sejdítés, remegés — a felkorbácsolt szenvedély kitörni akaró háborgása; bármerre tekintünk, a kivezető, reménységet adó út irányát nem látjuk. Ha elgondolkozunk fajunknak ezen nyomorúságos, mindenektől elhagyott helyzetén, nem csoda, ha néha a csüggedés bénító, leverő hatását érezzük.

Mindazonáltal elcsüggednünk nem szabad!

Sok komor, nehéz időt értünk már meg. Úgy látszik, — a jelek legalább azt mutatják, hogy most is keserves, súlyos napoknak megyünk elébe. Megújulnak a megpróbáltatások — mult századok legyőzött viharai, — ahol azonban egykor a kitartás, az igazságban bízó, csüggedést nem ösmerő előretörés nagy áldozatokkal, de mégis a helyzet ura maradhatott.

A multnak ezen szomorú, de mégis dicsőséges napjait hozzuk emlékezetünkbe. Midőn az események sötét felhőit látjuk felénk közeledni, ne vonuljunk félre kislelkű lemondással a kitörő vihar elől, hanem megerősítve magunkat igazságunk megtámadhatatlan voltában, melyet törvény, méltányosság és az elfogulatlan világ közvéleménye támogat, bízó szívvvel az Isten igazságosságában, ki a gyengék, — a világ hatalmasai által elnyomtatni akarók — védője, menjünk elébe a várható eseményeknek: előadva igazunkat, abból nem engedve, tudva azt, hogy amit most veszítünk önkéntes lemondás árán, az nem csak a miénk, hanem a késő unokák becses öröksége, melyet minden törvényes eszközzel megvédeni szent kötelességünk...

Emelt fővel, Isten felé fordított tekintettel fogadjuk az eseményeket. „Nincs veszve bármi sors alatt, ki el nem csüggedett.”

Báró Petrichevich-Horváth Kálmán
főgondnok.

ORBÁN LAJOS.

(1889—1923.)

A hűséges fiú még a szépséges Balaton mellett sem tudja feledni a beszercei hegyeket, Nagyenyednek gyönyörű vidékét, Kolozsvár kedvességeit s állandóan visszakivánczozik édes szülőföldjére: Erdélybe. Hogy szeretnék én ott veletek együtt lenni s együtt munkálkodni kicsiny Egyházunkért — írja — s milyen boldog lennék abban a levegőben, abban a környezetben barátaim között, közelebb szülőinkhez, testvéreinkhez s mindenhez, ami nekem drága.

Mikor aztán az újszékelyi unitárius egyházközség megbizottjai a kissolymosi templomban beszédét meghallják, bár nincs egyenes megbizásuk, azonnal meghívják lelkészül.

A szónoklat minden kellékével rendelkezett e fiatal lelkész. Gondolatai meglepőek, kifejezései sajátosan újszerűek, hangja a férfias erőnek szépségével színezett s alakja és mozgulatai a lendületnek örökös segítői. Konceptiója művészi, egységes s gondolatvilágának előtárása fokozottan haladó, addig, amíg eléri mind külsőleg, mind belsőleg, teljes harmóniában a célt, a magaslatot.

Egy-egy jól sikerült beszéde drámai erővel hat s hallgatósága minden alkalommal jó érzéssel és nemes örömmel távozott a templomból. Minden kiadott beszéde, mint annyi virág, üde és üdeséget áraszt, de egyszersmind tevékenységre is sarkal. Meglátása prófétai.

Tehetségei, kiválóságai csakhamar ismertekké lesznek s Keresztúr és vidéke színi alakításaiban gyönyörködik, szavala-tait bámúlja és énekét csodálja és szereti.

Az Unitárius Egyház című lap belső munkatársa elbeszéléseivel, leírásaival, vallás-erkölcsi tanítási mintáival s minden nemesebb célú törekvésnek meggyőződéses harcosa.

Szépérezke s kiváló képessége a rajzolás és festészet mezején is eredményesen mutatkozik.

Egyházának elszánt, bátor, lelkes és öntudatos harcosa. Mint ilyen, Fogarasban négy hónapig ártatlanul együtt szenved az internáltakkal. Pillanatig sem csügged. Mindenkit vigasztal. Karácsonykor ő tartja a táborban az istentiszteletet az összes jelenlevők kívánságára. Ez volt életének egyik legmeghatóbb tevékenysége.